

Fra vår utenlandspost --

I det sist ankomne nr. av det amerikanske tidsskrift «Time» finner vi følgende artikkel om den norske kommunist Godtfred Hoelvold:

«VENNER OG NABOER»

Mellom fjellene i det bjerkeklede Finnmark, ligger den lille by Kirkenes lunt og koselig på en av de rikeste jernmalforekomster i hele Norge. Her sitter selvtillfreds den bebrillede og innesluttete Godtfred Hoelvold. Aktede borgere av staden bukker høflig når de møter Godtfred på gaten, og hvisker engstelig når han er passert. Politimenn hilser ham med underdanig omhyggelighet. Endog den norske armens garnosin er nødt til å oppsøke Godtfred for bistand fra tid til annen.

Godtfred Hoelvold er ingen overlegen grubeekspert eller en høy potentat innen regjeringen. Den eneste offisielle stilling han har, er av ringe natur. Han er sekretær hos reguleringsjefen og mottar en lønn av ca. 500,— kr. pr. måned. En blid liten mann med glatt stemme og krøllete klær, som bor stille sammen med sin kone og fire barn. Det som skiller ham fra de andre er hans forbindelser, og han sier selv: «Jeg har venner i Moskva».

For femogfirti år siden da Godtfred ble født i nærheten av Kirkenes, ville dette kanskje ikke hatt noen betydning. Da var Russland over 65 km. borte. Men tidene har forandret seg siden da. Godtfred var sønn av en marxistisk dagarbeider og han har reist vidt og bredt som sjømann, boktrykker og omstreiker. I 1931 reiste han tilbake til Norge. Men under krigen var Hoelvold i Russland som nyhetskommentator i de russiske sendinger på norsk. Da han kom tilbake til Kirkenes i 1945 hadde Russlands fredstraktat med Finnland settet ut en hel seksjon av den norsk-finske grense, og Russland var blitt Kirkenes' nærmeste nabo.

Kirkenes' finske naboer ble omhyggelig flyttet tilbake til et russisk «sikkerhetsområde», og omkring seks divisjoner av Den Røde Arme marsjerte opp for å beskytte den nye grense. Nordmenn ble forbudt å reise til Petsamo — (som russerne kaller Pechenga) det finske nøkkel-sentrum på den annen side av Pasvikelven. I mellomtiden etablerte Hoelvold seg som den lokale røde leder. Han bygget opp en åtte manns kommunistisk blokk i Kirkenes' bystyre som bestod av 28 medlemmer, og begynte å utgi en sten-silert partiavis.

Med sine russiske venner strålen-de fra den annen side av Pasvik, fordømte han Norges arbeiderregjering som bestående av «imperialistiske lakeier».

Nå sniker den privilegerte kamerat Hoelvold seg en gang om uken over grensen til et «pow-wow» — indianermøte — med sine venner. Den norske regjering som er sikker på at U.S.S.R. vil gjøre ham til en cause célèbre i det øyeblikk den utsteder en arrestordre mot ham, lar ham i fred. Armeen har god nytte av ham som tolk i fiffige grensetvister når beitede kyr eller en bonde forsvinner på den russiske side. Men naboene i Kirkenes hvisker: «Forbannede kommunister» og nikker til Godtfred, «Det er best å være forsiktig for russerne kan være her om 15 minutter, og vi ønsker ikke ubehageligheter».

Godtfred Hoelvold

RETTSTILSTANDENE I NORGE.

Borgermester Erik Bendz har i en artikkel i Göteborgs Handelstidning belyst enkelte sider ved «rettsopp-gjøret» mot NS-medlemmene i Norge. Han skriver bl. a.:

Blant de særskilte straffer som ble innført gjennom «landssvikan-ordningen» har tapet av medborgerlig aktelse vakt livlig diskusjon og sterk kritikk. Denne straff fører med seg bl. a. tap av stemmerett og retten til å inneha offentlig tjeneste og drive virksomhet som er avhengig av offentlig autorisasjon, og videre tap av retten til å eie fast eiendom, skip og aksjer i norske selskaper. Hensikten med dette har vært å hindre at medlemmer av NS ikke skal oppnå noen økonomisk eller sosial maktstilling i samfunnet. Det er helt opplagt at anvendelsen av en slik straff i det lengste må unngås. Det strider mot alle moderne straffepinsipper.

I og med at NS-medlemmene blir fratatt de borgerlige rettigheter straffes de også med at de blir utstøtt av samfunnet ved en skån-selsløs boikott. Men man har dog etterhånden vært nødt til å komme med en del lempninger på dette område».

Borgermester Bendz minner om at disse problemer — også i dag er meget aktuelle for Sveriges vedkommende. Han skriver:

«Hvem vet når problemer av liknende art kan få aktualitet også for vår egen del. Også i vårt land finnes et parti, som iallfall for en del består av notoriske landsforrædere. Skal vi i dette tilfelle si — at medlemskap i dette parti er forræderi?»

MAKTEN SIKRES PÅ MANGE MATER

«Jyllands-Posten» skriver:

Overalt, der det er mulig, settes partikamerater inn i de ledende stillinger. Og der de ledende stillinger allerede er besatt, sørges det for at vedkommende embets- eller bestillingsmann blir omringet av en trofast garde partikamerater, slik at arvefølgen blir sikret. Dette gjelder særlig permanente stillinger, fra hvilke de ikke kan avskjediges slik uten videre.

Selv om den sosialdemokratiske regjering blir avløst av en borgerlig, blir alle ledende embetsmenn sittende i sine nøkkelstillinger, der de fortsetter å øve sin innflytelse på utviklingen. En kan ikke komme denne infiltrasjon til livs — hvis ikke en effektiv kontroll blir innført, og som kan hindre at en regjering misbruker sin makt for å fremme politiske formål»

Slik er det i Danmark og slik er det i Norge.

BEST-SAKEN — EN DOM OVER MOTSTANDS-BEVEGELSEN.

Det danske blad «Revision» skriver om den nettopp avsagte dom i Best-saken:

Til forferdelse for pøbelen og dens medløpere i pressen endret Østre landsrett byrettens dødsdom over dr. Best til 5 års fengsel. Også den helt frifunne general v. Hanneken er forlengst i pressen stemplet som krigsforbryter, idet mere eller mindre hatefulle journalister har påtatt seg på forhånd å felle dommer og stemple folk som de ikke kan like. Slik trafikk straffes hårdt i England. Landsrettens premisser er på det avgjørende punkt megetsigende:

«Det er for retten opplyst, at der forut for de enkelte tyske aksjoner er gått aksjoner fra dansk side, hvilke aksjoner etter de for besettelse og krig gjeldende lover og sedvaner berettigede besettelsesmakten til å foreta represaliehandlinger».

Det opplyses likeledes i premissene, at tallet på drepte dansker ikke overgår tallet på tyskere, der forinden var drept av den illegale Motstandsbevegelse. Skylden for besettelsestidens drap i Danmark legges altså hvor den hører hjemme, nemlig på den både etter nasjonale og internasjonale lover ulovlige og straffverdige såkalte motstandsbevegelse. Der kan alle pårørende til de drepte henvende seg. Mange av oss har jo alltid visst, at således er det, men godtfolk, som konstant er fylt med løgn og propaganda med hensyn til «den tyske terror», har mer enn godt av å se det på trykk i domspremissen. Samtidig burde de studere hvorledes englendere, amerikanere og russere sammen med alle andre land behandler partisaner. Det varer sikkert heller ikke så lenge før livet er tatt av myten om «det av tyskerne utplyndrede Danmark», som ennå benyttes av framtrepende politikere, som vet bedre beskjed. Plyndringen begynte 5. mai 1945, og det var andre som foretok den.

FRI TALE MA BEGRENSES

En telegrambyrå-melding fra New York forteller:

«Negersangeren Paul Robeson omtalte seg selv som kommunist for første gang da han talte på et offentlig møte sammen med bl. a. Henry Wallace. — Vi kommunister og negrene skal høre til fortroppene i kampen for å sikre det amerikanske folk de rettigheter det er i ferd med å miste. Men retten til fri tale må begrenses når det gjelder fascismens allierte og fiender av arbeiderklassen, erklærte Robeson.»

Det kommer til å bli stille i USA når Paul Robeson og Henry Wallace får makten. Men det tar vel litt tid ennå, og imens kan han fryde verden med sin sang.

DET NAZISTISKE BAYERN

Likeledes uten kommentar henter vi følgende fra Høires Pressebyrå:

«Man får ofte bevis for at nazismen i Tyskland ikke på langt nær er utryddet. Særlig i Bayern er det svært urolig under overflaten. De fleste nazister som hadde stillinger her under Hitler er i dag å finne på sine gamle plasser. En statistikk viser at 41,5 prosent av de styrende i Bayern er tidligere nazister og bare 7 prosent er uttalte antinazister. I bydistriktene består 42 prosent av administrasjonen av nazister, i landdistriktene 67 prosent.

I den verdenskjente tvillingby Garmisch Partenkirchen, hvor tusener av amerikanere, engelskmenn og andre tilbringer sommer- og vinterferier, regner man at der er nazister i så godt som alle offentlige nøkkelstillinger. En av toppstillingene bekles således av en tidligere major i Himmlers innenriksministerium.

Den amerikanske militærregjering

Pål Berg —

Forts. fra side 2.

somhet må også karakteriseres som landssvik.

Hjemmefrontens kuvending

Taleren kom deretter inn på hjemmefrontens virksomhet og sa at de storindustrielle og storfinansielle krefter ikke unnså seg for å gjøre en viss innflytelse gjeldende innenfor de kretser som proklamerte seg som «ledelsen for hjemmefronten». Den ledelse av hjemmefronten som bærer navnet Paal Berg og biskop Berggrav var — politisk vurdert — et bedrag som en må være ferdig med i og med at Odels-tinget er ferdig med å sine forhandlinger. Denne hjemmefrontledelse var i mot en aktiv krigsføringslinje mot okkupanten helt til ut i 1943. Kommunistene ble avvist. Først etter Hitler-Tysklands nederlag ved Stalingrad endret ledelsen av hjemmefronten nødt og tvungent sitt standpunkt, såvel til krigføringen som til metodene til den. Fra hjemmefrontledelsens side ble det drevet et enestående spill bak folkets rygg.

Det er av den største betydning og verdi at disse opplysninger kom fram i Stortinget. Pål Bergs hjemmefront er nå avslørt engang for alle i det norske folks øyne. Når okkupasjonstidens historie skal skrives, vil det foreligge offentlige dokumenter som ingen vil kunne bestride, til tross for at man lenge har søkt å skjule sannheten og til tross for at hjemmefrontens spisser, trass i sine forsøk på konstitusjonsbrudd er blitt belønnet med Storkors av St. Olav.

har nylig foretatt undersøkelser i sin sone, som viste at 55,5 prosent av tyskerne synes nasjonalsosialismen var «en god idé — som ble dårlig gjennomført». I 1946 var bare 40 prosent av de utspurte av den oppfatning — så kan refleksjonens gjøre seg selv.»

VI TRODDE VI HADDE FOLKET MED OSS —

I anledning dommen i Best-saken, har Jyllands-Posten hatt intervjuer med to kjente danske motstandsmenn (hjemmefront). Disse motstandsmenn protesterer ikke mot dommen, og en av dem gir følgende motivering:

«En kan ikke kjempe mot den mentalitet som råder her hjemme. Og det er min absolutte mening, at flertallet av det danske folk godtar disse dommer. Det viser dessverre, at det vi trodde den 5. mai for 4 år siden, nemlig at nesten hele det danske folk var med i motstanden mot tyskerne — bare var en oppblåst luftballong. Motstandsmannen sier ikke dette fordi han er forarget over dommen. Han legger til:

«Hadde det vært for tre eller fire år siden, ville jeg ha gjort det, men i dag er jeg likeglad. Og kan en vente noe annet?»

Vi kjenner tonen. Våre egne hjemmefront-«helter» benytter seg av de samme argumenter! «Nå er de lute lei». «Og hadde de visst at det ble slik, da hadde de ikke vært med», osv. Jo, vi kjenner tonen.